

Arrest

**nr. 186 325 van 28 april 2017
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 25 april 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 20 april 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 25 april 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de gevraagde schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 20 april 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/84 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. MAKILA MOUKANDA, die *loco* advocaat C. KAYEMBE-MBAYI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 maart 2010 trof de verwerende partij een ministerieel besluit van terugwijzing ten aanzien van verzoeker. Het schorsings-en annulatieberoep dat werd ingediend tegen dit besluit werd door de Raad verworpen bij arrestnr. 173 328 van 19 augustus 2016.

1.2. Op 5 februari 2017 diende verzoeker een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

1.3. Op 6 maart 2017 trof de verwerende partij een beslissing op grond van artikel 9 ter, §4, van de Vreemdelingenwet dat bepaalt, *“De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4”*. Tevens trof de verwerende partij op dezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 12 april 2017 diende verzoeker tegen de in punt 1.3. bedoelde beslissingen een schorsing-en annulatieberoep in bij de Raad dat gekend is onder het rolnummer X.

1.5. Op 20 april 2017 trof de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies). Dit vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten(1):

naam: [A.]

voornaam: [M.]

geboortedatum: []

geboorteplaats: []

nationaliteit: Kameroen

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

☐ 11° *wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 14/03/2017

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene werd op 24/09/2009 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld tot vijf jaar gevangenisstraf voor drugshandel en bedenvorming. Naar aanleiding van zijn veroordeling kreeg betrokkene een ministerieel besluit tot terugwijzing voor gedurende 10 jaar opgelegd dat aan hem werd betekend op 26/03/2010.

Hoewel de feiten op basis waarvan hij werd veroordeeld reeds enkele jaren oud zijn, kan met betrekking tot drugsgerelateerde feiten het volgende worden gezegd:

“Uit de aar en de ernst van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Er wordt immers opgemerkt dat de “georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van inimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de idstaten.” “Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid [...]; ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan”. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote kamer)).”

Betrokkene zou al sinds 2004 in België verblijven. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 13 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v.

Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.)

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Hij is niet in het bezit van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van hem arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 14/03/2017

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig verblijfsdocument. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan hem onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene diende op 04/05/2004 een eerste asielaanvraag in. Deze werd geweigerd op 15/06/2004. Betrokkene kreeg bovendien een bevel om het grondgebied binnen 5 dagen te verlaten. Hij diende een beroep in tegen deze beslissing dat op 24/08/2007 werd verworpen.

Op 30/09/2004 diende hij een tweede asielaanvraag in. Opnieuw werd deze aanvraag geweigerd. Betrokkene kreeg bovendien opnieuw een bevel om het grondgebied binnen 5 dage te verlaten. Hij diende een schorsend beroep in. Uiteindelijk werd ook dat beroep verworpen.

Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een

behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou hem gewijzigd dat betrokkene bij hem verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene werd op 24/09/2009 door de Correctionele Rechtbank van Brussel veroordeeld tot vijf jaar gevangenisstraf voor drugshandel en bedenvorming. Naar aanleiding van zijn veroordeling kreeg betrokkene een ministerieel besluit tot terugwijzing voor gedurende 10 jaar opgelegd dat aan hem werd betekend op 26/03/2010.

Hoewel de feiten op basis waarvan hij werd veroordeeld reeds enkele jaren oud zijn, kan met betrekking tot drugsgerelateerde feiten het volgende worden gezegd:

“Uit de aar en de ernst van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Er wordt immers opgemerkt dat de “georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.” “Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid [...]; ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan”. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote kamer)).”

Betrokkene diende op 17/08/2006 een eerste regularisatieaanvraag in op basis van het toenmalige artikel 9.3 van de wet van 15/12/1980. DVZ verklaarde deze aanvraag onontvankelijk en gaf een bevel om het grondgebied te verlaten. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene diende op 05/02/2017 een aanvraag tot medische regularisatie in (artikel 9ter van de Vreemdelingenwet). DVZ weigerde deze aanvraag in overweging te nemen met het oog op de opgelopen veroordeling van betrokkene. Hij kreeg bovendien een bevel om het grondgebied binnen 7 dagen te verlaten. Hij nam kennis van de beslissing en van het bevel op 14/03/2017. Hij diende een beroep in bij de RVV tegen deze beslissing. Dit beroep is nog steeds in behandeling, doch een dergelijk beroep heeft geen opschortende werking naar verwijdering toe. Indien gewenst kan betrokkene zich laten vertegenwoordigen door zijn advocaat in deze zaak. Ook in het land van herkomst kan hij op de hoogte gehouden worden over de afloop van deze beroepsprocedure. Dit lopende beroep is dus geen reden om betrokkene niet terug te sturen naar het land van herkomst.

Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is bovendien gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat daarnaast geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou hem gewijzigd, dat betrokkene bij hem verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene zou al sinds 2004 in België verblijven. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 13 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.)

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene diende op 17/08/2006 een eerste regularisatieaanvraag in op basis van het toenmalige artikel 9.3 van de wet van 15/12/1980. DVZ verklaarde deze aanvraag onontvankelijk en gaf een bevel om het grondgebied te verlaten. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene diende op 05/02/2017 een aanvraag tot medische regularisatie in (artikel 9ter van de Vreemdelingenwet). DVZ weigerde deze aanvraag in overweging te nemen met het oog op de opgelopen veroordeling van betrokkene. Hij kreeg bovendien

een bevel om het grondgebied binnen 7 dagen te verlaten . Hij nam kennis van de beslissing en van het bevel op 14/03/2017. Hij diende een beroep in bij de RVV tegen deze beslissing. Dit beroep is nog steeds in behandeling, doch een dergelijk beroep heeft geen opschortende werking naar verwijdering toe. Indien gewenst kan betrokkene zich laten vertegenwoordigen door zijn advocaat in deze zaak. Ook in het land van herkomst kan hij op de hoogte gehouden worden over de afloop van deze beroepsprocedure. Dit lopende beroep is dus geen reden om betrokkene niet terug te sturen naar het land van herkomst.

Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is bovendien gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat daarnaast geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou hem gewijzigd, dat betrokkene bij hem verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene zou al sinds 2004 in België verblijven. Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen 13 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (Zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77.)

CONCLUSIE:

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

CID:

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering wordt niet betwist door de verwerende partij en het staat dan ook vast. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is

groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. Verzoeker werpt in een enig middel onder meer de schending op van artikel 13 EVRM en de zorgvuldigheidsplicht. Hij betoogt ter ondersteuning van deze middelonderdelen als volgt:

« 1. Violation de l'article 13 CEDH

Attendu qu'en l'espèce, force est de rappeler que le requérant a introduit une demande d'autorisation de séjour de plus de trois mois, fondée sur l'article 9ter de la loi du 15.12.1980 auprès des autorités compétentes belges.

Qu'à ce jour, la procédure initiée demeure pendant auprès du conseil du Conseil du contentieux des étrangers.

Qu'il y a donc lieu de constater que l'exécution de la décision attaquée n'aura pour effet, que de le priver du droit à une régularisation de séjour telle que prévue par l'article susmentionné, ainsi qu'un recours effectif.

En effet, il lui est impossible d'exercer ce droit, pourtant légitime, s'il est renvoyé vers son pays d'origine.

Qu'à cet effet, le Conseil d'Etat a soutenu dans une autre cause que « ...l'on peut raisonnablement en déduire que la présence de la requérante sur le territoire est nécessaire pour assurer l'effectivité du recours que la loi a prévu et qu'elle a décidé d'introduire auprès du tribunal de première instance pour faire valoir son droit au mariage garanti par l'article 12 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et l'article 23 du Pacte internationale relatif aux droits civils et politiques ; que dans cette mesure, le moyen de la requête est sérieux... qu'en l'expulsant sans lui permettre d'exercer son recours en matière de mariage, on empêche définitivement celui-ci ». (C.E. 25 mars 2005, n°146.666, RDE 2005, p.43)

Que par ailleurs, il convient de rappeler que l'Article 13 de la Convention Européenne des droits de l'Homme (ci-après CEDH), consacre le principe de l'effectivité d'un recours devant une instance nationale ;

En effet, elle stipule que : « [...] toutes personnes dont les droits et libertés reconnus dans la présente Convention ont été violés, a le droit à l'octroi d'un recours effectif devant une instance nationale, [...] » ;

Qu'il se pose dès lors la question de l'effectivité du recours introduit auprès du CCE, effectivité qui ne saurait être respectée dans l'hypothèse de l'éloignement du requérant. Ce qui serait, ni plus ni moins, une violation de l'article 13 CEDH.

2. Violation du principe de bonne administration

Attendu qu'en l'espèce, la partie adverse a pris l'acte attaqué, sans aucunement tenir compte du recours introduit par le requérant auprès du CCE.

Ce faisant, elle a pris sa décision sans prendre en compte tous les éléments pertinents concernant la situation du requérant, surtout qu'en l'espèce, le requérant a une pathologie cardiaque pouvant le mener à une issue fatale, et ce, à tout moment.

Qu'il apparait, de ce qui précède, non seulement une mauvaise foi, dans le chef de la partie adverse, mais aussi une non prise en compte de tous les éléments pertinents de la cause.

A titre de rappel, « ...le principe de bonne administration impose à l'autorité administrative saisie d'une demande, entre autres, d'agir avec précaution, de tenir compte de tous les éléments pertinents de la cause et d'examiner le cas sur lequel elle statue avec soin et minutie... » (C.E.E., arrêt n° 26.342 du 29 avril 2009).

Que, « A cet égard, le Conseil observe qu'il découle du principe général de soin et de minutie qu' « Aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer. Ce principe, qui correspond à un devoir de prudence et de minutie, oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (arrêt CE n° 221.713 du 12 décembre 2012).

Qu'il apparait, de ce qui précède, une violation du principe de bonne administration ».

2.3.2.2. Verzoeker wijst erop dat hij op grond van zijn medische situatie een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen heeft ingediend, dat hij een negatieve beslissing heeft ontvangen, dat hij hiertegen een beroep heeft ingediend en dat de verwerende partij de afhandeling van dit beroep niet heeft afgewacht alvorens de bestreden beslissing te treffen. Hij maakt gewag van het feit dat de gang van zaken hem een effectief rechtsmiddel ontnemt tegen de in punt 1.3. bedoelde beslissingen. Hij stelt dat de verwerende partij geen rekening gehouden met het in punt 1.4. bedoelde hangend beroep en met zijn medische situatie.

2.3.2.3. De verwerende partij stelt in haar nota dat artikel 13 EVRM geen rechtstreekse werking heeft en dat dit artikel alleen maar kan geschonden zijn als de schending van een ander artikel van hetzelfde verdrag aangetoond wordt, quod non. Verwerende partij wijst er verder op dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk motiveert in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en dat onder meer rekening werd gehouden met de medische toestand van verzoeker. De verwerende partij is dan ook van oordeel dat een schending van een hogere rechtsnorm bijgevolg niet aannemelijk wordt gemaakt. De verwerende partij betoogt vervolgens dat de bestreden beslissing zeer omstandig gemotiveerd werd en dat er werd ingegaan op onder meer de in punt 1.2. bedoelde medische verblijfsaanvraag. Verwerende partij is van oordeel dat verzoeker niet aangeeft met welke informatie er geen rekening werd gehouden. Zij wijst er op dat de bestreden beslissing dateert van na de in punt 1.3. bedoelde beslissing en dat overeenkomstig het principe van "le privilège du préalable" de verzoekende partij bezwaarlijk kan stellen dat er geen rekening werd gehouden met de in punt 1.2. bedoelde medische verblijfsaanvraag.

2.3.2.4. De Raad vermag in deze geen formalistische denkwijze te hanteren. Het is duidelijk dat verzoeker die op het punt staat verwijderd te worden naar zijn thuisland Kameroen, zijn medische situatie opwerpt waarmee geen rekening werd gehouden. Dergelijke situatie kan gecatalogeerd worden onder de toepassing van artikel 3 EVRM. Immers kan een medische situatie die niet bekeken werd alvorens tot de effectieve repatriëring over te gaan voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke behandeling of straf met zich meebrengen. Indien de Raad deze grief niet inhoudelijk bekijkt is dit niet verenigbaar met het gestelde in artikel 3 EVRM juncto artikel 13 EVRM.

2.3.2.5. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

2.3.2.6. In het administratief dossier bevindt zich de in punt 1.2. bedoelde aanvraag. Verzoeker stelt hierin te lijden aan diabetes. Hij verwijst hierbij naar het bij de aanvraag gevoegde standaard medisch getuigschrift van Dr. L. opgesteld op 9 januari 2017. Uit dit attest blijkt dat verzoeker medicatie inneemt voor zijn aandoening en dat deze medicatie levenslang moet worden genomen. Er wordt beschreven wat de gevolgen zijn indien de behandeling wordt stopgezet en dat er afhankelijkheden zijn op medisch vlak. De in punt 1.3. bedoelde beslissing bevindt zich in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de

verwerende partij de medische situatie van verzoeker niet op inhoudelijk vlak heeft nagegaan omdat verzoeker uitgesloten wordt van de toepassing van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.7. In de bestreden beslissing kan onder het kopje “reden van de beslissing tot terugleiding naar de grens” op het vlak van de medische situatie van verzoeker gelezen worden:

“Betrokkene diende op 05/02/2017 een aanvraag tot medische regularisatie in (artikel 9ter van de Vreemdelingenwet). Dienst Vreemdelingenzaken weigerde deze aanvraag in overweging te nemen met het oog op de opgelopen veroordeling van betrokkene. Hij kreeg bovendien een bevel om het grondgebied binnen 7 dagen te verlaten . Hij nam kennis van de beslissing en van het bevel op 14/03/2017. Hij diende een beroep in bij de RVV tegen deze beslissing. Dit beroep is nog steeds in behandeling, doch een dergelijk beroep heeft geen opschortende werking naar verwijdering toe. Indien gewenst kan betrokkene zich laten vertegenwoordigen door zijn advocaat in deze zaak. Ook in het land van herkomst kan hij op de hoogte gehouden worden over de afloop van deze beroepsprocedure. Dit lopende beroep is dus geen reden om betrokkene niet terug te sturen naar het land van herkomst. Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is bovendien gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat daarnaast geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou hem gewijzigd, dat betrokkene bij hem verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM”.

2.3.2.8. De vaststelling in de bestreden beslissing “Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is bovendien gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet”, mist manifest feitelijke grondslag aangezien de verwerende partij op inhoudelijk vlak niet nagegaan heeft of verzoeker voldoet aan de criteria van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Verzoeker werd immers totaal uitgesloten van het voordeel van deze bepaling op grond van artikel 9 ter, §4, van de Vreemdelingenwet, wat maakt dat de verwerende partij niet heeft nagegaan of verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Er is dan ook geen grondslag voor de ponering in de bestreden beslissing, “ (...) en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM” . Verwerende partij heeft evenmin dergelijk onderzoek gedaan alvorens de bestreden beslissing te treffen. De verwerende partij stelt in haar nota dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk motiveert in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en dat onder meer rekening werd gehouden met de medische toestand van verzoeker doch dit standpunt kan bezwaarlijk gevolgd worden. Het is niet omdat gewag gemaakt wordt van de in punt 1.2. bedoelde aanvraag in de bestreden beslissing alsook van de procedurestappen die verzoeker ondernomen heeft tegen de in punt 1.3. bedoelde beslissing, dat er ook daadwerkelijk met verzoekers medische situatie werd rekening gehouden. Verwerende partij kan zich ook niet verstoppen achter het “privilège du préalable karakter” van de in punt 1.3. bedoelde beslissing, aangezien verzoekers medische situatie op inhoudelijk vlak hierin niet bekeken werd. De vaststelling in de bestreden beslissing “Het administratief dossier bevat daarnaast geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou hem gewijzigd, dat betrokkene bij hem verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM” kan niet maskeren dat de verwerende partij nagelaten heeft verzoekers medische situatie ooit op inhoudelijk vlak bekeken te hebben. Aan deze vaststelling wordt evenmin afbreuk gedaan door de nota van 6 maart 2017 die zich in het administratief dossier bevindt met als titel, “OP Grave=> exclusion 9 ter avec OQT, art 74/13 ” en waarin kan gelezen worden, “3.L’Etat de santé: aucune incapacité à voyager dans les CM”. Het respect voor artikel 3 EVRM houdt meer in dan enkel nagaan of een vreemdeling die een medische problematiek heeft aangekaart, kan reizen. De Raad wijst er nog op dat de wetgever de betrokken situatie heeft voorzien wanneer hij in de voorbereidende werken heeft gesteld, “Het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM.” (Gedr.St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, p.36), wat een evaluatie inhoudt van de betrokken medische situatie. Er kan ook nog verwezen worden naar een arrest van de Raad van State dat in een gelijkwaardige situatie dat een medisch situatie niet op inhoudelijk vlak kon of mocht bekeken worden, stelde, “qu’en revanche il appartiendra à l’autorité, conformément aux travaux préparatoires précités, d’examiner la situation médicale de l’étranger avant de procéder à son éloignement forcé » (RVS, 5 oktober 2010, nr. 207.909).

2.3.2.9. Het ontgaat de Raad niet dat de verzoekende partij anders had kunnen reageren door in plaats van voorlopige maatregelen te vragen op grond van artikel 39/84 van de Vreemdelingenwet, de versnelde behandeling te vragen van het verzoek tot schorsing dat opgenomen is in het in punt 1.4. bedoelde schorsings-en annulatieberoep, dit op grond van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet. Het ontgaat de Raad ook niet dat de verdediging ter terechtzitting door de verzoekende partij minstens als nalatig kan omschreven worden en het ontgaat de Raad evenmin dat waar er sprake is van hartproblemen in het verzoekschrift, het standaard medisch getuigschrift dat ingediend werd ter ondersteuning van de in punt 1.2. bedoelde aanvraag gewag maakt van diabetes, doch dit alles kan er niet toe leiden dat de Raad verwerende partij kan toelaten verzoeker te repatriëren naar Kameroen als diens medische situatie op inhoudelijk vlak niet bekeken werd. Deze beoordeling dringt zich des te meer op gezien het feit dat zelfs als de verzoekende partij gebruik zou gemaakt hebben van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet- wat het EHRM omschrijft als “le jeu des mesures provisoires” - en de vordering tot schorsing zou zijn verworpen, er nog steeds het gegeven blijft dat verzoeker op het punt staat verwijderd te worden naar Kameroen zonder dat zijn medische situatie ooit op inhoudelijk vlak bekeken werd. Daar komt nog bij dat als de Raad in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt de schade voor de betrokkene beperkt wordt en het de verwerende partij niet verhindert om na een inhoudelijke evaluatie van de medische situatie alsnog de gepaste gevolgtrekkingen te maken voor verzoeker op vlak van diens terugleiding.

2.3.2.10. Het enig middel is derhalve in de aangegeven mate prima facie gegrond.

Er is derhalve voldaan aan de voorwaarde inzake het ernstig middel.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij grieven heeft ontwikkeld die aanleunen bij artikel 3 EVRM en dat ze prima facie gegrond werden bevonden. Er kan dan ook op grond van artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet geconcludeerd worden dat de voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel wettelijk is vervuld. Het oordeel van de verwerende partij in haar nota dat er geen sprake is van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan hieraan geen afbreuk doen.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

2.5. Er werd derhalve voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot de schorsing van de bestreden beslissing.

3. Over de gevraagde voorlopige maatregelen op grond van artikel 39/84 van de Vreemdelingenwet

3.1. Verzoeker vraagt in het afzonderlijk ingediende verzoekschrift het volgende, « *Par la présente, le requérant sollicite des mesures provisoires afin que la décision contestée ne soit pas exécuté jusqu'à ce qu'une décision soit rendue par le Conseil, concernant ce recours* ».

3.2. Aangezien de bestreden beslissing reeds geschorst wordt op grond van het verzoekschrift dat ingediend werd om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan te vorderen, dient er niet ingegaan te worden op het verzoek geformuleerd in het verzoekschrift dat ingediend werd op grond van artikel 39/84 van de Vreemdelingenwet, om bij wege van voorlopige maatregel nogmaals de schorsing van de bestreden beslissing te bevelen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing wordt bevolen van de beslissing van 20 april 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies).

Artikel 2

De vordering tot voorlopige maatregelen met betrekking tot de in artikel 1 bedoelde beslissing wordt verworpen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

mevr. C. HEIRBRANT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. HEIRBRANT

M. EKKA